

Книга Даниїла - номер сто п'ять

Поступове відкидання Євангелія: від народження Христа до побиття камінням Стефана

Jeff Pippenger

2024-02-29

У попередній статті ми зазначили, що натхнення засвідчило, що юдеї «запечатали своє відкинення» Євангелія на хресті, а потім знову підтвердили це відкинення під час побиття Стефана камінням. Як таке може бути? Звісно, відкинення Євангелія прискіпливими юдеями тих часів відбувалося поступово. Їх уже було оминуте під час Його народження. Проміжок від народження Христа до побиття Стефана камінням ілюструє поступове відкинення Євангелія.

Люди цього не знають, але ця звістка наповнює небо радістю. З глибшою і ніжнішою увагою святі істоти зі світу світла тягнуться до землі. Увесь світ стає світлішим від Його присутності. Над пагорбами Віфлеєма зібралася незліченна кількість ангелів. Вони чекають сигналу, щоб сповістити світові радісну звістку. Якби провідники в Ізраїлі були вірні покладеному на них дорученню, вони могли б розділити радість звіщення про народження Ісуса. Але тепер їх оминули.

Від народження Ісуса до смерті Стефана показано поступове відкидання Євангелія стародавнім Ізраїлем. Визнання того, що відкидання Христа юдеями було поступовим, дозволяє визначити моменти «запечатання їхнього відкидання» як на хресті, де завіса храму роздерлася, так і при смерті Стефана. Роздерття завіси було символом того, що вони більше не були Божим народом завіту, а коли Стефана каменували, він побачив Ісуса, що стояв праворуч Бога, що в книзі Даниїла, розділ дванадцятий, вірш перший, є символом закінчення випробувального часу. Зруйнування Єрусалима також є символом закінчення випробувального часу.

"Відплату, що мала спіткати Єрусалим, можна було відстрочити лише на короткий час; і коли погляд Христа спинився на приреченому місті, він бачив не лише його зруйнування, а й загибель світу. Він бачив, що так само, як Єрусалим був відданий на знищення, так і світ буде відданий на свою погибель. Він бачив відплату, яка спіткає супротивників Бога. Події, що відбувалися під час зруйнування Єрусалима, знову відбудуться у великий і страшний день Господній, але у ще страшніший спосіб." *Review and Herald*, 7 грудня 1897 року.

Лише Божа милість не допустила знищення Єрусалима під час розп'яття.

«Розп'яття Христа юдеями потягло за собою зруйнування Єрусалима. Кров, пролита на Голгофі, стала тягарем, який потягнув їх у погибель як у цьому світі, так і в прийдешньому. Так буде у великий останній день, коли суд упаде на тих, хто відкинув Божу благодать. Христос, їхній камінь спотикання, тоді з'явиться їм як гора відплати.

Слава Його обличчя, яка для праведних є життям, стане для нечестивих вогнем, що пожирає. Через відкинуту любов і зневажену благодать грішник буде знищений». Бажання віків, 600.

Лише Божа милість відклала знищення Єрусалима, щоб воно не сталося під час розп'яття.

Протягом майже сорока років після того, як сам Христос проголосив вирок загибелі Єрусалима, Господь відкладав Свої суди над містом і народом. Дивовижним було довготерпіння Бога до тих, хто відкинув Його Євангеліє, і до вбивць Його Сина.

Під час Свого останнього очищення храму Ісус виголосив попередження тікати з Єрусалима, коли Його послідовники побачать «мерзоту спустошення», про яку говорив пророк Даниїл. Уперше, коли Він очищав храм, Він заявив, що юдеї зробили дім Його Отця печерою розбійників, але востаннє Він сказав: «ваш дім залишається вам пустим». Ще до хреста, що ось-ось мав відбутися, храм, де завіса мала роздертися під час розп'яття, уже був названий домом юдеїв, а не домом Божим. Сестра Вайт розглядає, коли Христос зробив цю заяву, і, далі у своєму свідченні, також розглядає сорок років продовженої милості.

Слова Христа до священників і правителів: «Ось, лишається вам ваш дім порожній» (Матвія 23:38), вразили їхні серця жахом. Вони прикидалися байдужими, але в їхніх думках постійно виникало питання про значення цих слів. Здавалося, їм загрожувала невидима небезпека. Невже величний храм, що був славою народу, невдовзі мав стати купою руїн?...

Христос дав Своїм учням знак руїни, що мала прийти на Єрусалим, і сказав їм, як урятуватися: «Коли побачите Єрусалим, оточений військами, тоді знайте, що наблизилося його спустошення. Тоді ті, хто в Юдеї, нехай утікають у гори; і ті, хто в середині нього, нехай вийдуть; а ті, що в околицях, нехай не входять до нього. Бо це дні помсти, щоб сповнилося все написане». Це застереження було дане для того, щоб до нього прислухалися через сорок років — під час зруйнування Єрусалима. Християни послухалися застереження, і жоден християнин не загинув під час падіння міста. «Бажання віків», 628, 630.

Христа було розп'ято у 31 році, а майже сорок років потому, у 70 році, Єрусалим було зруйновано після облоги, що тривала три з половиною роки. Як міг Єрусалим бути знищений на хресті у 31 році, якщо ще залишалося три з половиною роки пробаційного часу, визначеного як «сімдесят тижнів» у дев'ятому розділі, двадцять четвертому вірші книги Даниїла? Як розв'язати ці, здавалося б, суперечності? Найпростіше розв'язання — просто визнати факт, що коли йдеться про завершення пробаційного часу, представленого сімдесятьма тижнями, його слід розуміти як поступове закриття пробації. Це правда, але такий підхід позбавляє будь-якої пророчої конкретики під час застосування віх тієї історії. Я спробую пояснити.

Якщо П'ятидесятниця представляє скоро прийдешній недільний закон, коли іншу отару у Вавилоні кличуть вийти, то чому лише через три з половиною роки після П'ятидесятниці Євангеліє було звернене до язичників? Чи є смерть Христа або смерть Стефана ознакою

закінчення часу благодаті для стародавнього Ізраїлю? Якщо Лаодикійський адвентизм перестав бути церквою з настанням скоро прийдешого недільного закону, то чи означало зруйнування храму в 70 році кінець храму Лаодикійського адвентизму за недільного закону? Те, що може виглядати як уявні суперечності, вирішується застосуванням «лінії на лінії», і коли його застосовано, свідчення віх, які ми визначаємо, стають дуже ясними й лаконічними.

Тиждень, у який Христос підтвердив завіт, поділений на два рівні періоди по три з половиною роки. Перші три з половиною роки починаються з хрещення Христа і закінчуються Його смертю. Хрещення є символом Його смерті та воскресіння, тож початок того періоду трьох з половиною років збігається з його завершенням. У той період Христос проповідував євангеліє виключно юдеям. Кінець тих трьох з половиною років знаменує початок наступних трьох з половиною років. Початок другого періоду трьох з половиною років припадає на смерть Христа, а закінчується він смертю Стефана. У той період учні проповідували євангеліє виключно юдеям.

Ці два періоди, які є окремими пророчими лініями, мають бути зіставлені «рядок за рядком». І початки, і кінці мають ознаку Альфи й Омеги, бо історії початку та кінця однакові. Обидва періоди мають однакову тривалість, і діло, яке звершується в кожному з цих періодів, є однаковим. Христос, який є Першим і Останнім, також є Творцем усього, і в цьому сенсі Він є Творцем Істини. Єврейське слово «істина» утворене з трьох єврейських літер. Перша літера, за нею тринадцята, а потім остання літера єврейського алфавіту поєднуються, щоб утворити єврейське слово «істина».

В обох періодах тривалістю три з половиною роки Христос — перший і останній, бо на початку першого періоду Він — під час Свого хрещення, як і наприкінці цього першого періоду — під час Своєї смерті. А на початку другого періоду Христос — під час Своєї смерті, і наприкінці другого періоду Він стоїть праворуч Бога. Число тринадцять є символом бунту, і в обох періодах, чи звівалося Євангеліє особисто Христом, чи в другому періоді Його учнями, прискіпливі юдеї бунтували проти звістки Євангелія.

Обидва періоди мають однакову тривалість, несуть почерк Альфи й Омеги та визначають те саме євангельське послання. Ці два періоди мають бути поєднані «рядок на рядок». Методологія «рядок на рядок» є випробувальною методологією пізнього дощу. Це методологія останніх днів, і істини, які в останні дні визначаються та утверджуються цією методологією, є тим, що очищує або очищає синів Левія під час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч.

Кого він навчить знання? І кого він навчить розуміти вчення? Тих, що відлучені від молока, відірвані від грудей. Бо має бути заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи. Бо заїкуватими устами та іншою мовою він говоритиме до цього народу. Тим, кому він казав: Ось відпочинок, яким ви можете дати спокій стомленому; і ось освіження; та вони не захотіли слухати. Та слово Господнє було для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи, — щоб вони йшли та падали навзад, і були розбиті, і

попадали в тенета, і були схоплені. Ісаїя 28:9-13.

Наступний вірш у книзі Ісаї звертається до насмішників, які правлять народом Єрусалима. Для тих насмішників "спокій і освіження" (пізній дощ), яке вони відмовилися "слухати", — це те, що призводить до того, що вони "підуть, і впадуть навznak, і будуть розбиті, і спіймані в тенета, і схоплені". Це випробування було представлене їм іншою мовою, бо Ілля, Іван Хреститель і Вільям Міллер не були навчені в богословських школах свого часу. Вістка пізнього дощу, яка випробовує Лаодикійський адвентизм, — це вістка, що виникає при застосуванні "правило на правило".

Коли перші три з половиною роки седмици, в якій Христос утвердив заповіт, накладаються на другі три з половиною роки, ми знаходимо пророче світло, що прояснює будь-які уявні суперечності, які можуть виникнути в допитливому розумі. Седмина була часом, коли Посланець Заповіту мав утвердити заповіт, а біблійний заповіт має бути скріплений кров'ю. Хрещення і розп'яття Христа, а також побиття камінням Стефана — усе це вказує на кров. Обидві лінії символізують кров заповіту, і ці лінії утверджують заповіт.

Коли їх звести «лінія на лінію», хрещення й розп'яття — перша віха, а розп'яття й побиття Стефана камінням — остання віха. Коли їх звести в одну лінію, ми бачимо хрест і Михаїла, що повстає при смерті Стефана, як двох свідків того, що юдеї запечатають своє відкинення Євангелія. Смерть Христа також є смертю Його учня Стефана, що є Пасхою, коли дві лінії поєднані. Через три дні Христос воскрес як приношення перших плодів.

А тепер Христос воскрес із мертвих і став первістком тих, що заснули. 1 Коринтян 15:20.

Між Песахом і Святом Першоплодів на третій день — початок Свята Опрісноків. Опрісний хліб не «піднімається», і Христос не воскрес на другий день; Він воскрес на третій день. Христос і Стефан помирають разом у застосуванні «рядок на рядок», але Стефан воскресє після Христа, бо у воскресінні першоплодів є порядок.

А кожен у своєму порядку: Христос — первісток; потім ті, що Христові, при Його приході. 1 Коринтян 15:22.

Весняні свята не можна відокремлювати одне від одного, бо вони безпосередньо пов'язані між собою. У цьому сенсі П'ятидесятниця представляє недільний закон, що незабаром настане, коли відбудеться повторення виливання Святого Духа, і другий голос вісімнадцятого розділу Об'явлення тоді покличе тих, хто нині не знає Євангелія, вийти з Вавилону. Слово «Вавилон» походить від слова «Babel», що означає плутанину, бо саме при падінні Вавилону Бог змішав мови, а в день П'ятидесятниці Бог усуває плутанину мов, щоб нести Євангеліє світові. Отже, П'ятидесятниця і недільний закон узгоджуються.

На П'ятидесятницю дар мов було даровано учням, але їхнє послання тоді ще було звернене лише до юдеїв. Коли поєднати обидві лінії, П'ятидесятниця припадає на 34 рік, коли Стефана побили камінням, і тоді Євангеліє було донесене до тих, хто на той час ще не знали Євангелія.

Стефан представляє тих, хто воскреснуть «під час Його пришествя», але померли з Ним. Приношення первоплодів ознаменуює воскресіння Христа третього дня, а також знаменує початок Свята Тижнів, яке також є святом П'ятидесятниці і вшановує дарування Десяти Заповідей на Синаї.

22 жовтня 1844 року співвідноситься з розп'яттям, адже, з-поміж інших доказів, сестра Вайт співвідносить розчарування учнів після розп'яття з розчаруванням, що настало після 22 жовтня 1844 року. І розп'яття, і 22 жовтня 1844 року передвіщають недільний закон, що незабаром настане. П'ятидесятниця також є прообразом недільного закону, що невдовзі настане, але П'ятидесятниця настала через п'ятдесят два дні після розп'яття. Розп'яття, прообразом якого була Пасха, відкриває низку свят, які вшановують давні стежки стародавнього Ізраїлю від ночі, коли ангел смерті пройшов над Єгиптом, і аж до дарування Закону. Хоча ці свята мають свої відмінності, вони нерозривно пов'язані між собою. Тому коректно розглядати повні п'ятдесят два дні від Пасхи до П'ятидесятниці як одну єдину віху.

З цієї причини хрест, смерть Стефана та П'ятидесятниця є прообразами недільного закону, що невдовзі настане, коли розпочинається поступовий виконавчий суд над Сучасним Вавилоном, і другий голос вісімнадцятого розділу Об'явлення починає закликати іншу Божу отару вийти з Вавилону. Саме на тій віхі настав виконавчий суд над Єрусалимом, хоча Бог у Своїй милості відстрочив фактичне знищення храму й міста майже на сорок років після хреста — до 70 року. Знищення давнього Єрусалима являє собою початок поступового виконавчого суду, що розпочинається у Сполучених Штатах, коли «за національним відступництвом настає національна руїна».

Істина утверджується на свідченні двох, і в двох періодах по три з половиною роки, коли Христос підтверджував завіт, ми знаходимо двох свідків смерті й воскресіння, пов'язаних з історією, яка вказує на близьке запровадження недільного закону. Той недільний закон в одинадцятому розділі Об'явлення ідентифіковано як «година великого землетрусу». Та «година» безпосередньо пов'язана з двома свідками, які свідчили протягом трьох з половиною років. Їхнє свідчення завершується їхньою смертю та воскресінням.

Їхнє свідчення, що тривало три з половиною роки, після чого настали їхня смерть і воскресіння, було відображено у смерті та воскресінні як Ісуса, так і Степана; бо, «рядом за рядком», Степан представлений як той, що воскрес разом із Христом. На святі Первплодів було принесено два основні приношення.

Одне було ягням без вади, а друге — жертвою з ячменю. Ячмінь символізував майбутній урожай, а ягня — Христа. Христос воскрес на третій день, а Стефан уособлював тих, що йдуть слідом, і ячмінь уособлював урожай, який мав настати. Два свідки в одинадцятому розділі Об'явлення свідчили три з половиною роки, після чого були вбиті, а через три з половиною дні воскресли. Прообразом тих двох свідків був Христос, який був первістком, бо вони представляють сто сорок чотири тисячі, які також є первістками.

І я поглянув, і ось Агнець стояв на горі Сіон, і з Ним стояли сто сорок чотири тисячі, що мали написане на своїх чолах ім'я Його Отця. І я почув голос із неба, як голос багатьох вод, і як голос великого грому; і я почув голос гусярів, що грали на своїх гусях. І вони співали, ніби нову пісню, перед престолом, і перед чотирма тваринами, і перед старцями; і ніхто не міг навчитися тієї пісні, окрім ста сорока чотирьох тисяч, які були викуплені із землі. Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Ці були викуплені з-поміж людей, як первоплоди для Бога і для Агнця. І в їхніх устах не знайшлося лукавства: бо вони без вади перед престолом Божим. Об'явлення 14:1-5.

Ячмінне приношення на свято Першоплодів вказувало на врожай, що мав згодом прийти, а Стефан у 34-му році пішов слідом за смертю Христа у 31-му, хоча, «лінія на лінію», вони померли на тому самому віховому рубезі. У зв'язку з приношеннями першоплодів Христос був заколеним Агнцем, а Стефан — ячменем. Згідно з Павлом, «Христос» є «первісток із тих, що заснули», а потім — «потім ті, що Христові, під час Його приходу». Сто сорок чотири тисячі — це першоплоди, і це ті, «що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов».

У «годину» «великого землетрусу» з одинадцятого розділу Об'явлення воскресають двоє свідків, які пророкували три з половиною роки, потім були вбиті й пролежали на вулицях три з половиною дні. Це ті, яких представляє Стефан, котрий пророко воскрес разом з Ісусом, але й після Ісуса. Отже, вони воскресають «через три з половиною дні» після того, як їх убиває звір, що піднявся з безодні. У ту саму «годину», коли вони воскресають, вони возносяться на небо як стяг. Процес їхнього воскресіння та вознесення ретельно викладений у Божому пророчому Слові і містить вказівку, що їхнім прообразом була буквальна смерть Стефана, тим самим зображаючи духовну смерть, яка звершується над двома свідками, коли вони переходять від Лаодикійського руху третього ангела до Філадельфійського руху третього ангела.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Одне є певним: ті Адвентисти сьомого дня, які стануть під стяг Сатани, передусім перестануть вірити застереженням і докорам, що містяться у Свідченнях Божого Духа.

Заклик до більшої посвяти й святішого служіння вже звучить і звучатиме надалі. Дехто, хто нині висловлює поради Сатани, отямиться. Є й такі, що обіймають важливі посади довіри, але не розуміють істини для цього часу. Їм слід донести цю вістку. Якщо вони її приймуть, Христос прийме їх і зробить їх співробітниками разом з Ним. Але якщо вони відмовляться почути цю вістку, то стануть під чорне знамено Князя Темряви.

Мені доручено сказати, що дорогоцінна істина для цього часу все ясніше й ясніше відкривається людським розумам. В особливому сенсі чоловіки й жінки мають їсти плоть Христа і пити Його кров. Розуміння розвиватиметься, бо істина здатна до постійного розширення. Божественний Творець істини входить у все тісніше й тісніше спілкування з тими, хто прямує далі, щоб пізнати Його. Коли Божий народ приймає Його слово як хліб небесний, вони знатимуть, що Його прихід приготований, як ранок. Вони отримають духовну силу, як тіло отримує фізичну силу, коли споживається

їжа.

Ми навіть наполовину не розуміємо Господнього задуму у виведенні синів Ізраїлевих з єгипетського рабства та проведенні їх через пустелю у Ханаан.

Коли ми збираємо божественні промені, що сяють з євангелія, ми матимемо ясніше розуміння юдейської економії та глибшу оцінку її важливих істин. Наше дослідження істини ще не завершено. Ми зібрали лише кілька променів світла. Ті, хто щодня не вивчає Слово, не розв'яжуть проблем юдейської економії. Вони не зрозуміють істин, яких навчає храмове служіння. Божа справа гальмується мирським розумінням його великого плану. Майбутнє життя розкриє значення законів, які Христос, перебуваючи у стовпі хмари, дав своєму народові. Сполдинг і Маган, 305, 306.